

kernes Side for at faa Forholdet stillet paa Hovedet.

Den Samtale, som Vilhelm Lassen havde med mig, var ikke foranlediget ved andet end dette, at jeg var Repræsentant for Fredericiakredsen. Det var ikke, saaledes som jeg har hørt Gisninger om, fordi jeg var Medlem af Finansudvalget, men det var ene og alene, fordi han ønskede nogle personlige Oplysninger. Og saa var der en Ting, han gerne vilde have, jeg skulde være medansvarlig for, naar der en Gang fremkom Kritik. Han sagde, han kunde forstaa, at det var galt, at man ydede Garanti til Sparekassen uden at fjerne de Personer, der havde vist sig at administrere saa daarligt. Paa det Tidspunkt, denne Bankgaranti blev ydet, sad den samme Mand som Direktør baade for Sparekassen og for Banken, og Borgmester Scharling var Formand for Bestyrelsen for Sparekassen og Formand for Bankraadet; det var altsaa de samme Personer, som gik igen begge Steder. Vilhelm Lassen nøjedes med at fjerne Bankdirektør Madsen fra Stillingen som Bankdirektør, men han sagde: Det kan kritiseres med Rette, at jeg ikke, samtidig med at Hjælpen ydes, fjerner ham fra Stillingen som Sparekassedirektør, og at jeg ikke fjerner Borgmester Scharling som Formand for de to Institutioner; men hvis jeg gør dette, opnaar jeg ikke den Hensigt, jeg har med dette Forslag, nemlig at det skal være hemmeligt i Dag. Hvis der derfor kom Kritik frem over, at disse Personer blev siddende, vilde han ikke staa ene og sige: Jeg kendte ikke noget til dem. De Oplysninger, jeg gav, og som jeg her skal gentage — ogsaa i Anledning af de Udtalelser, der fremkom fra det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) i Gaar —, gik ud paa, og den Opfattelse har jeg fremdeles, at disse to Mænd, Bankdirektør eller Sparekassedirektør Madsen og Borgmester Scharling, ere fuldt ud hæderlige Personer, det er min Opfattelse af dem. Jeg behøver ikke at give nogen Erklæring om, hvad jeg mener om dem som Administratorer, thi de Oplysninger, som foreligge her i Lovforslaget, tale klart nok derom, og det var man klar nok over. Men jeg vilde ønske, at den Undersøgelse vilde komme i Gang, som blev krævet af det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) i Gaar; jeg er da sikker paa og føler mig fuldt forvissat om, at denne Undersøgelse skal vise, at der har været administreret daarligt — det vide vi jo allerede —, men at disse to Personer, hverken før eller efter

at Garantien er bleven ydet, have haft nogen som helst personlig Fordel af de Transaktioner, de have foretaget. (Afbrydelse af Zahle). Ja, naturligvis, det er ikke tilstrækkeligt, men det vil dog derigennem, mener jeg, vise sig, at de begge to ved disse Spekulationer have tilsat, hvad de selv ejede, og saa have de, hvad der naturligvis er dadelværdigt, administreret saaledes med andres Penge, at de ere tabte, men de have i hvert Fald ikke foretaget sig noget — det er min sikre Overbevisning — for selv at opnaa Fordele. Og naar det er Tilfældet, synes jeg, det kunde forsvares, hvis det ellers kan forsvares at yde Garanti, at lade dem blive siddende, indtil man ansaa det for forsvarligt at lade Offentligheden faa Oplysning om, at denne Garanti var ydet. Da jeg fik disse Udtalelser fra Vilhelm Lassen, sagde jeg, at jeg skulde villigt indrømme, at jeg ved denne Konference havde sagt, at jeg vilde anse det for forsvarligt, at disse Mænd blev siddende, ikke for stedse, men indtil Sagen var kommen offentligt frem; saa ansaa jeg det for givet, at de maatte fjernes, hvilket de ogsaa begge ere blevne. Men samtidig fik jeg af Finansministeren at vide, at der var ydet eller rettere vilde blive ydet Sparekassen en Garanti, og da det nu kom frem, at der var noget galt med Fredericia Bank og Fredericia Sparekasse, meddelte jeg i god Tro Sparerne i Fredericia Sparekasse, at en saadan Garanti var ydet, jeg havde faaet en Meddelelse derom af Finansministeren. Dette har foranlediget, at Stillingen i Fredericia Sparekasse ikke er bleven, som den vilde være bleven, hvis man ikke havde faaet disse Oplysninger. Det er sikkert, at hvis Sparerne i Sparekassen havde faaet at vide, at de 375,000 Kr. var uerholdelige, og at Reservefonden ikke paa langt nær er saa stor som den uerholdelige Fordring, vilde de være blevne mistroiske, og saa vilde de have hævet deres Penge, og det vil sige, at Sparekassen var bleven ødelagt. Nu viser det sig, at de Oplysninger, jeg har givet i god Tro, ikke passe. Det viser sig, at hvis dette Forslag vedtages, vil Fredericia Sparekasse blive daarligere stillet, end hvis Banken var gaaet fallit. Hvis der ikke foretages nogen Forandring, men man vedtager det foreliggende Forslag — hvad jeg i og for sig vilde anse for urigtigt, i hvert Fald burde der foretages Ændringer —, saaledes at Sparerne i Fredericia Bank faa en sikker Garanti for deres Indskud, medens Sparerne i Fredericia Sparekasse ingen Garanti faa,